

§ 3 udgaar; det modsætter hele Mindretallet sig selvfølgelig og af de Grunde, som indeholdes i Betænkningen, og som jeg nu kortelig og løselig i mit Foredrag har strejset. — Dernæst komme vi til Endringsforslag Nr. 7, der gaar ud paa at nedsætte det Beløb, der kan laanes i Ejendommen efter Burderingen, naar Statsgarantien træder til. Der foreslaaer Mindretallet, at Ordet „Halvdelen“ forandres til: „⁴/₁₀“. Dette Endringsforslag fremkommer ikke, fordi Mindretallet i og for sig tror, at der er nogen Fare ved at lade „Halvdelen“ blive staaende, men fordi vi ville søge at bortrydde den sidste Betænelighed hos enkelte ærede Medlemmer, der maaske kunde være venlig stemte imod Vedtagelsen, men som dog frygte for, at Halvdelen skulde være for meget. Vi have troet, at naar vi sætte Tallet ned til ⁴/₁₀, samtidig med, at der fikres en paalidelig Taksation, vil denne sidste Frygt forsvinde. — I samme Retning gaa Endringsforslagene under Nr. 8, 9, 10 og 11. Det er alle Endringsforslag, der tilsigte det samme, at bortrydde den sidste Frygt, der kunde være til Stede. Jeg anbefaler derpaa paa det lille Mindretals Vegne at vedtage disse Endringsforslag.

Madsen-Mygdal: Baade jeg og adskillige andre Medlemmer af dette Ting have de foregaaende Aar haft Lejlighed til at beklage os over en Virkning af denne saakaldte Forhandlingspolitik, som er etableret her i Rigsdagen i de senere Aar, den Virkning nemlig, at de første 5—5½ Maanedere gaaede hen, uden at dette høje Ting har haft saa overvætted meget at bestille, men naar vi saa komme til den sidste halve Maaned eller den sidste Uge, have vi Møder hver Dag med en halv Snes Sager paa Dagsordenen og vi skulle da jage en hel Del Lovforslag gennem begge Ting, kan jeg næsten sige, igennem Rigsdagen, uden at Medlemmerne kunne faa Lejlighed til at se paa disse Lovforslag. Det er jo klart, at ved de allerfleste af de Sager, vi behandle i disse Dage, have vi ikke haft Lejlighed til at gøre os bekendte med, hvad der er passeret ved 3dje Behandling i det andet Ting, og det samme gælder ogsaa om dette Tings Betænkning i disse Sager. Jeg maa have Lov til at anføre som Eksempel derpaa, at

uagtet denne Sag er meget stor og meget betydelig, fra hvilken Side man end ser paa den, saa er det jo saaledes, at dette Tings ærede Medlemmer næppe have haft Lejlighed til rigtig at se paa Udvalgets Betænkning, der ganske vist blev omdelt sent i Aftes, men som først i Dag ærede Medlemmer have haft Lejlighed til at gøre et flugtigt Bekendtskab med. Denne Behandlingsmaade fører jo bl. a. til, at vi blive nødt til at tale kort, og jeg siger næppe for meget, naar jeg siger, at vi maa haste i en temmelig utilbørlig Grad. Dels af Hensyn hertil, dels af Hensyn til den stærkt fremrykkede Tid og dels endelig af Hensyn til, at den sidste ærede Taler i Jaare meget har udtalt sig paa det større Mindretals Vegne, saaledes at jeg i et og alt kan henholde mig til hans Bemærkninger, skal jeg udtale mig meget kort paa et lille Mindretals Vegne. Der er jo i denne Sag, som bekendt, to Fleretal og tre Mindretal. Den sidste ærede Taler har talt paa 2 Mindretals Vegne, jeg skal gøre nogle enkelte Bemærkninger paa det 3dje Mindretals Vegne, der bestaar af mig, min ærede Sidemand: den 5te Landstingsmand for 9de Kreds (S. Jensen) og den 3dje Landstingsmand for 3dje Kreds (Chr. Nielsen).

Bort Mindretal holder paa Lovforslaget uforandret, som det er sendt os fra det andet Ting. Det er ikke, fordi jeg er saa særdeles begejstret for Lovforslaget i det hele taget, jeg har adskillige Betæneligheder ved Slutningen af §§ 2 og 3, idet der jo er adskillige Bestemmelser, som gøre et temmelig stærkt Indgreb i det Selvfyre, som jeg mener har været meget frugtbringende og meget nyttigt for Kreditforeningernes Liv hidtil. Men paa den anden Side indrømmer jeg, at naar der skal være Tale om Statsgaranti, Tale om Bidrag, Støtte fra Statens Side til den ene eller anden Sag, er Kontrol fra Statens Side under en eller anden Form nødvendig. Og under Forudsætning af, at § 3, som jo er Hovedsagen, bliver vedtagen, kan jeg ogsaa gaa med til de indskrænkende Bestemmelser, der indeholdes i §§ 2 og 3. Jeg kan nemlig ikke være enig med det ærede Fleritals Bemærkninger i Betænkningen om, at Udviklingen skal have fort med sig, „at der bør føres en mere vidtgaaende Kontrol med Foreningerne, end det hidtil